

Ζωτική Θεάτρου

«Γεύση από μέλι»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΠΟΡΕΙΑ»

Μία πτυχή από την πληγιασμένη πλευρά της ζωής ανασύρει η νεαρή αγγλίδα συγγραφέας Σύλα Ντηλάνεϋ με το έργο της «Γεύση από μέλι» που παίζεται στο θέατρο «Πορεία»: Μια γυναίκα παντρεμένη μ' ένα πουριτανό που αρνείται το συζυγικό κρεβάτι, κάνει ένα κορίτσι, μ' ένα ήλιθιο. Κόρη της γνωριμίας των πέντε λεπτών και μάννα ανέμελη που το 'χει ρίξει στο πιετό και τριγυρνά με τον ένα και τον άλλον ζούν την άστατη ζωή τους καυγαδίζοντας, σ' ένα παραβαλισμένο σπίτι μιας φτωχογειτονιάς με έργοσσια και θφαγεία γύρω, με παιδιά γεμάτα ζωύφια. Στην ύγρασία και την παγωνιά του σπιτιού έρχεται να προστεθεί η παγωνιά της ψυχής. 'Η μάννα θα φύγει με το νέο φίλο, ή κόρη θα δει στο μαύρο πρόσωπο ενός νέγρου μιάν άχτίδα φωτός. Θα δο κιμάση κι' αυτή τη γεύση από το μέλι, μ'ά πίκρα θ' αποστάξει στη ζωή και στην ψυχή της, σ' σημείο που να βλαστημάει κι' αυτή ακόμα τη μητρότητα. Και την ώρα που ένας άντρας θα βρεθεί να σταθεί δίπλα της θα δο πάλι ή άστατη μάννα ίσα-ίσα για να διώξει τον καλό φίλο και να ξαναθύγει πάλι μόλις θα μάθει πως θα 'ναι νέγρο το έγγονάκι της, κι' έρημη στη στερή της γέννας ώρα ν' απομείνει ή κόρη με μιά κραυγή μόνο επίκληση στον φευγάτο από κοντά της άνθρωπο.

Το έργο, όπως πληροφορεί το πρόγραμμα, έγινε δεκτό με ενθουσιασμό στην 'Αγγλία και στην 'Αμερική. 'Ισως ως μιά άντίδραση προς το συνηθισμένο άστικό θέατρο του σαλονιού, ως ένα κατηγορώ στους γονιούς και σ' μερικές μαννάδες. 'Ιδιαίτερα της έποχής, που κυριεύονται από τη φυλαυτία και τον ξεπεσμό, ως μιά επίκλησι ανθρώπιās. Το περιεχόμενο όμως και ή τεχνική του δεν δικαιολογούν τον ενθουσιασμό. Βασικά το έργο κινείται μέσα σ' ένα κόσμο άφρωστημένον. 'Αντλεί το υλικό του από τους ξεπεσμένους έκαίνους, για τους οποίους δέβαια

άνεύθυνο δεν είναι το σύνολο, αλλά και οί ίδιοι δεν είναι άμέτοχοι στην εύθυνη για το κατόντημά τους. Δεν χωρεί προς τον γερό άνθρωπο, που μοχθεί και παράγει, και πλήττεται και υποφέρει χωρίς να φτάνει, και πασχίζει να φτιάξει τη ζωή του, και φτιάχνει την ψυχή του. 'Αντίστοιχα άφρωστημένη είναι και ή έκτύλιξι του πάνω στη σκηνή με σκοτεινιά και πλαδαρότητα, με υπερβολές και άπιθανότητες, με φόρτο παλιλλογικό χωρίς ένα λόγο γερό. 'Ακολουθεί έτσι τη μοίρα όλου σχεδόν του λεγόμενου πρωτοποριακού θεάτρου των ήμερών μας, που ενώ έπιμένει στον τίτλο, έπιμένει επίσης και να άγνοη τον κόσμο με τα γερά μπράτσα, τις γερές καρδιές, τα γερά μυαλά, που δημιουργεί και δημιουργείται, στήριγμα κι' έλπίδα για της ζωής την ανάπλαση.

Ο θίασος πάντως περιέβαλε το έργο με στοργή και φροντίδα. 'Η Βέρα Ζαβιτσιάνου έπλασε ζωντανά μιά κόρη άγνή στο βάθος, που λαχταρά να δει ή από τη σκοτεινιά και τη βρωμιά της ζωής της μάννας της και συγκίνησε με την μοίρα της και τη δραματική της τέχνη στις ψυχικές μεταπτώσεις της. 'Ηρεμος, συγκρατημένος μέσα στα πλαίσια του ρόλου του ως άνθρωπου που αγαπά, συμπονεί και ξέρει να ύπηρετη τον συνάνθρωπο, στάθηκε ο 'Αλέξης Δαμιανός, που έφερε με έπιτυχία σ' πέρας και την όλη σκηνοθετική εργασία. 'Η Άννα Παϊτατζή θα μπορούσε να έδωκε πιο καθαρή άφρωσι, γενικά όμως έδωκε με άερα τη μάννα που νοιάζεται πιοτερο για τον ξεπεσμένο της έαυτο παρά για το σπλάχνο της. Θαυμάσια αποδόθηκε ο νέγρος ως παραστικός έρωτας από τον Θάνο Κανέλλη. 'Οπως και ο τύπος του μονόφθαλμου μπεκρή από τον Γιώργο Κωνσταντίνου. Στρωτή ή μετάφρασι από τη Μέλπω Ζαροκώστα, πετυχημένο το σκηνικό από τον Γιάννη Μιγάδη και ταιριαστή ή μουσική από τον 'Αντώνη Λάβδα.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ